

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἐλλήνοπαίσις Ἡρώς. — Ἀπὸ τὴν τόσον μακρυσμένην Βρασίλιαν ἔρχεται εἰδήσις μιᾷς ἡρώϊκῃς πράξεως ἐνὸς ἑλληνόπαϊδος — τοῦ Θωμᾶ Λεονάρδου, υἱοῦ τοῦ ἐν Ρίω δὲ Ἰανέτρω προξένου τῆς Ἑλλάδος. Ὁ Θωμᾶς ἐκολύμβη εἰς τὸν λιμένα μὲ ἄλλους, ὅτε ἠκούσθησαν φωναί, καὶ πέραν αὐτῶν διεκρίθη εἰς μαῦρος, ὁ ὁποῖος ἐπάλασε μὲ τὰ κύματα πνιγόμενος. οἱ ἄλλοι, καθὼς εἶδαν ὅτι ἦτο μαῦρος, δὲν ἔδωκαν πλέον προσοχὴν εἰς τὰς φωνὰς του, μόνος δὲ ὁ Θωμᾶς ἐκινήθη ὑπὸ φιλανθρωπίας πρὸς τὸν δυστυχῆ, καὶ λοιπὸν ὤρμησε κολυμβῶν μὲ ὀλην του τὴν δύναμιν πρὸς αὐτὸν, τὸν ἥρπασε καὶ τὸν ἔφερεν εἰς τὴν ξηρὰν μὲ κίνδυνον τῆς ἰδίας του ζωῆς, ἔχων ὅλον τὸ βῆρος τοῦ σώματός του ἐπάνω του! Ὁ δὲ αὐτοκράτωρ τῆς Βρασίλλας ὅταν ἤκουσε περὶ τῆς γενναίας καὶ φιλανθρωποῦ πράξεως τοῦ μικροῦ ἥρωος εἶπεν ὅτι θὰ τῇ δώσῃ τὸ παράσημον τῆς Τιμῆς.

— Τὸ Ἀβυσσινιακὸν ἀλφάβητον ἔχει 208 γράμματα. Τὸ ἰδικόν μας δὲν ἔχει παρὰ μόνον 24 καὶ ἄλιν μὲ πόσην δυσκολίαν τὸ μανθάνουν μερικά παιδία! — Ἀμ' ἂν εἶχε 208 ...! Τὰ καυμένα τὰ Ἀβυσσινιόπαιδα!

— Ἰπάρχουν δεκαεννέα μέταλλα, καθὲ ἐν ἀπὸ τὰ ὅποια ἀξιζει περισσότερον ἀπὸ 5,000 φράγκα τὴν λίτραν. Τὸ πολυτιμώτατον ἀπ' ὅλα εἶναι τὸ βα νά δ ι ο' ν, τὸ ὁποῖον ἀξιζει 50,000 φράγκα τὴν λίτραν.

— Εἰς τὴν Βενεζουέλαν τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς ὑπάρχει πλησίον εἰς τὴν πρωτεύουσαν Τρινιδάδην μίαν λίμνην πύσσας, ἀπὸ τὴν ὅποιαν παίρνουν κατ' ἔτος 50,000 τόννους κατραμῖς, χωρὶς νὰ φανῇ ὅτι ὠλεγόμενους διόλου. Ἡ λίμνη αὕτη εἶναι 100 στέρμματα πλατεῖα.

— Κάποιοι γερμανὸς, ὁ ὁποῖος ὡς φαίνεται δὲν εἶχεν ἄλλο τίποτε νὰ κάμῃ, ἐκάθισε καὶ ἐμέτρησε πόσας φορές τὸ ψηφὸν Μ' συνδέεται μὲ σπουδαίας περιστάσεις ἢ πρόσωπα εἰς τὸν βίον τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος. Ἦρε λοιπὸν ὅτι ἀπὸ τὰς μάχας του αἱ ὁποῖαι ἀρχίζον μὲ Μ, ἢ πρώτη ἦτον ἡ τῆς Μοντενόττης, ἡ τελευταία ἡ τοῦ Μόν-Σαιν-Ζαν, ἄλλαι δὲ ἦσαν ἡ τοῦ Μαρέγγου, τῆς Μόσχας, τοῦ Μιλλεσσίνου, τοῦ Μονδουάρ, τοῦ Μομμιράιλ, καὶ ἡ τοῦ Μονπώ. Ἡ πρώτη ἐχθρική πόλις εἰς τὴν ὅποιαν ἐμβήκεν ὡς νικητῆς ἦτο τὸ Μιλάνον, καὶ ἡ τελευταία ἡ Μόσχα. Ἀνώτεροι ἀξιωματικοὶ του, τῶν ὁποίων τὸ ὄνομα ἤρχιζεν ἀπὸ Μ, ἦσαν τριάντα δύο. Ὁ φοβερώτερός του ἀντίπαλος εἰς τὴν διπλωματίαν ἦτον ὁ Μέττερνιχ, δευτέρα του σύζυγος ἦτον ἡ Μαρία Λουίζα, ὁ Μοριεὶ τὸν ἐπρόδωκεν, ὁ Μουρά πρώτος τὸν ἐγκατέλειπεν, ἔπειτα δὲ καὶ ὁ Μαριών. σὺντροφοὶ του εἰς τὴν ἐξορίαν ἦσαν ὁ Μονθωλὼν καὶ ὁ Μαρσέ. Ὁ Μενὼν τὸν ἔκαμε νὰ χάσῃ τὴν Αἴγυπτον, καὶ ὁ Μιολλῆς ἐστάθῃ τὸ μέσον διὰ τοῦ ὁποῖου ῥηγματώσευσε τὸν Πάππαν. Πρώτος τοῦ θαλαμηπόλος ἦτον ὁ Μοντεσκιέ, τρεῖς δὲ τῶν ὑπουργῶν του ὠνομαζόντο Μαρὲ, Μονταλιεὲ καὶ Μολλιέν. Ἡ δὲ προσφιλέστερα του ἑπαυλὶς καὶ τελευταία κατοικία ἐν Γαλλίᾳ ἦτο τὸ Μαλμαϊζών.

— Ὁ ἄγγλος ἐπιστῆμων Δαβὶδ Βροῦστερ εἰσιγαίνοτο τὰς γάτας· ἔλεγε μάλιστα ὅτι ἅμα εἰσῆρχετο μίαν εἰς δωμάτιον ὅπου ἦτον αὐτὸς ἡσθάνετο κρυάδας εἰς ὅλον του τὸ σῶμα. Ὡς ἐκ τούτου ποτὲ δὲν εἶχε γάτας εἰς τὴν οἰκίαν του. Μετεκομίσθη ὅμως μὲ τὴν κόρην του εἰς οἰκίαν ἢ ὅποια ἦτο παλαιὰ καὶ εἶχε παρὰ πολλοὺς ποντικούς, ὥστε ἠναγκάσθη χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ νὰ ἀγοράσῃ γάταν, μὲ τὴν συμφωνίαν ὅμως οὐδέποτε νὰ τὴν ἀφίουν νὰ τὸν πλησιάσῃ. Μίαν ἡμέραν εἶπεν ἡ κόρη

τοῦ «ἐκαθήμεν μὲ τὸν πατέρα μου εἰς τὸ γραφεῖόν του· ἡ θύρα ἦτον ἡμαιοικτὴ· ἀφῆνης δὲ βλέπω νὰ τὴν σπρώχνῃ κάποιος ἀπ' ἔξω, καὶ ἰδοὺ ἡ γάτα μας ἐμβαίνει μ' ὀλην τῆς τὴν ἡσυχίαν, τρέχει πρὸς τὸν πατέρα μου, πηδᾷ ἐλαφρῶς ἐπάνω εἰς τὰ γόνατά τε, θέτει εἰς γάβη του ὦμον ἕνα τῆς πόδα καὶ . . . τὸν φιλεῖ εἰς τὸ πρόσωπον! Φαντάσθητι πῶς μου ἐφάνη τὴν στιγμὴν ἐκείνην! Ἀλλ' ὁ πατήρ μου ἀπὸ τὴν ἐκπληξίν του δὲν ἠσθάνθη οὔτε κρυάδας οὔτε ἀποστροφῆν, κατευχαριστήθη μάλιστα, καὶ ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπῆρε τὴν γάταν ἀπὸ καλόν, καὶ τὴν ἐπεριποιεῖτο ὡς νὰ ἦτο τέκνον του.

«Μίαν ἡμέραν ἡ γάτα ἔγεινεν ἄφαντος, οὔτε ἐφάνη καὶ πλέον καὶ ἡμεῖς, ἡμεῖθα ἀπαργγώρητοι διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς ἀγαπητῆς μας, ὅτε δύο ἔτη μετὰ ταῦτα ἐκαθήμεν ἄλιν μὲ τὸν πατέρα μου εἰς τὸ γραφεῖόν του, ἡ δὲ θύρα ἦτον ἡμαιοικτὴ ὡς καὶ τὴν ἄλλην ἐκείνην φορὰν, ὅτε ἐσπρώχθη ἐλαφρῶς ἔξωθεν, καὶ ἡ γάτα μας ἔτρεξε πρὸς τὸν πατέρα μου, ἐπήδησεν ἐπάνω εἰς τὰ γόνατά του καὶ θέσασα τοὺς ἐμπροσθέντους πόδας τῆς ἐπὶ τῶν ὤμων του τὸν ἐφιλόσεν εἰς τὸ πρόσωπον — ἀπαράλλακτα ὡς πρότερον! Δὲν ἐφαίνετο οὔτε πεινασμένη οὔτε κουρασμένη, οὔτε ὡς νὰ ἦτον ἀπὸ μακρυνόν δρόμον. Ἐμείνα δὲ πλέον πλησίον μας μέχρι τοῦ θανάτου τῆς, ἀλλ' οὐδέποτε ἡδυνήθημεν νὰ μάθωμεν ποῦ εἶχε περάσει τὰ δύο ἔτη κατὰ τὰ ὅποια ἔλειπεν.»

Ὅλιγα περὶ βιβλίων.

— Ὁ Σωκράτης εἶπε (περὶ βιβλίων. «Καταγίνου εἰς τὸ νὰ ὠφελεῖσαι ἀπὸ τὰ συγγράμματα τῶν ἄλλων, κατ' αὐτὸν δὲ τὸν τρόπον θὰ ἀποκτήσῃς εὐκόλως ἐκεῖνο, διὰ τὸ ὁποῖον ἄλλοι ἐκοπίασαν.»

— Ὁ Πλούταρχος εἶπε· «Πρέπει νὰ θεωρῶμεν τὰ βιβλία ὅπως θεωροῦμεν τὰ γλυκύσματα, νὰ μὴ ἐπιζητῶμεν μόνον τὰ πλέον εὐχάριστα, ἀλλὰ κυρίως τὰ πλέον ὕγιεινά· ἂν δὲ παραδεχώμεθα καὶ τὰ μὲν καὶ τὰ δὲ, νὰ προτιμῶμεν ὅμως τὰ τελευταῖα μᾶλλον παρὰ τὰ πρῶτα.»

— Ὁ Ριχάρδος Δεβουρς, ὅστις ἔζησε μεταξὺ τοῦ ἔτους 1287—1345. εἶπεν· «Εἰς τὰ βιβλία εὐρίσκωμεν τοὺς ἀποθαμένους ζωντανούς, εἰς τὰ βιβλία βλέπομεν καὶ τὰ μέλλοντα. Τὰ βιβλία εἶναι διδασκαλοὶ, οἱ ὁποῖοι μᾶς παιδεύουν χωρὶς ράβδον καὶ θυμὸν καὶ ἐπιπληξείας. Ὅταν τοὺς πλησιάσῃ τις δὲν τοὺς εὐρίσκει νὰ κοιμῶνται, ὅταν τοὺς ἐρωτᾷ τις δὲν ἀποκρίπτουσι τίποτε, ὅταν τοὺς παρεξηγῇ τις δὲν μουρμουρίζουν, ὅταν διεξῇ τις τὴν ἀμάθειάν του δὲν τον περιπαίζουσι.»

— Ὁ Ὀλίβερος Γόλδσμιθ, 1728—1774, εἶπεν. «Ὅταν ἀναγνώσω διὰ πρώτην φορὰν καλὸν βιβλίον μοι φαίνεται ὡς νὰ ἔχω ἀποκτήσῃ νέον φίλον· ὅταν δὲ ἀναγινώσκω ἐκ δευτέρου βιβλίον τὸ ὁποῖον ἀνέγνωσα καὶ ἄλλοτε, μοι φαίνεται ὡς νὰ συναντῶ παλαιὸν φίλον.»

ΙΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

Ποῖον τὸ παλαιὸν καὶ ποῖον τὸ νέον ὄνομα πόλεως τινος εἰς τὴν μεσημβρινὴν Παλαιστίνην, ὅπου ὁ Ἀβραὰμ ἑκατοῖκε πρὶν ἐκστρατεύσῃ πρὸς ἀπολύτρωσιν τοῦ Λώτ, — ὅπου ὁ μοῖος ὁ Ἰακώβ ἑκατοῖκε ὅταν ἀπέστειλε τὸν Ἰωσήφ νὰ ζητήσῃ τοὺς ἀδελφούς του, — καὶ τὴν ὅποιαν ἔλαβεν ὡς ἀνταμοιβὴν τῆς πιστότητός του εἰς ἐκ τῶν κατασκόπων τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ, ὅταν ἐκεῖνοι εἰσῆλθον εἰς τὴν γῆν Χαναάν;